

50 שנה אחרי כיפור: ישראל שוב עוצמת את עיניה לרווחה

written by תא"ל מיל" מרדכי כהנא | 26.09.2023

בעוד אירוע הצבת אוהלי חיזבאללה בשטח ישראל היה אמור להתריע בכל פעמוני האזעקה בשל המגמה שהוא מייצג ² פגיעה קשה בהרתעה הישראלית, הוא עובר בשקט מטעה. חיזבאללה מנצל באופן ציני את נקודות התורפה ההיסטוריות של קו הגבול ישראל-לבנון, אשר נקבע בשנות העשרים של המאה הקודמת בהסכם ניוקומב-פולה (1923) וסומן בשנות השלושים באמצעות אבני גבול.

לאחר יציאת צה"ל מדרום לבנון בשנת 2000, האו"ם סימן את הגבול שוב ע"י חביות כחולות גדולות שנמצאות במרחקים של מאות מטרים ויותר אחת מהשניה. אזור הר דב, שבו אין גדר, מסמן באופן ברור את קו גבול המשמש את חיזבאללה כעלה תאנה לפעולות האיבה שהוא מנהל כנגד ישראל ולהתגריות שונות. באירוע האוהלים ² חדר חיזבאללה ביוזעין כמה עשרות מטרים מקו הגבול המנדטורי לתוך שטח ישראל. במהלך התקופה הזו חיזבאללה את האוהלים בצורה מכוונת ומחושבת מספר פעמים, מטר לפה ולשם, לפי הערכותיו כמה ניתן למתוח את החבל מבלי שישראל תגיב. עד כה זה מצליח לו.

לא מדובר באירוע מקרי. בשנה האחרונה הולכת וגוברת חוצפתו ותעוזתו של חיזבאללה בפעולות התגרות שהוא נוקט על הגדר, כמו הקמת עמדות תצפית צבאיות בכיסוי של שמירה על הטבע, תלישת דגלים ואמצעי תצפית שישראל מציבה, השחתת הגדר ועוד, כל זאת כמעט ללא תגובה של ישראל.

הדבר לא צריך להיות כך ולא היה כך בעבר. בשנת 2005, כששימשתי כמפקד סיירת אגוז, הצבנו מארב בגיזרת הר דב. במהלך הפעילות זיהה הכוח "רועה צאן" תמים, שהיה כמובן פעיל חיזבאללה, עובר מטרים בודדים את הגבול לישראל, במסגרת ניסיונות חיזבאללה לבדוק את נחישותם של כוחות צה"ל. מפקד האירוע פתח נצרה, סחט את ההדק ושלח אותו ישירות לעולם שכולו טוב. בלי שאלות, בלי בקשת אישורים ודיונים על דיונים של בכירים בפיקוד. אלו היו ההנחיות של הדרג הפיקודי והמדיני, וחיזבאללה של אז הבין את המסר, והפנים: עם ישראל לא משחקים.

המתגרים אינם פעילי איכות סביבה או רועים תמימים: הם חלק מכח רדואן, 'חיל הקומנדו' שהקים חיזבאללה על גבול ישראל, שמטרתו לתקוף ולכבוש יישובים ישראליים צמודי גדר בהתקפת פתע ולבצע בהם מסעות טבח. על אף שזהותם של כוחות חיזבאללה ברורה וידועה, והם נמצאים במרחק מטרים בודדים מקו הגבול, נמנעת ישראל מלפעול ² וחיזבאללה של היום קולט את המסר ומסלים להתגרות הבאה.

האיום בפניו נמצאת ישראל אינו ההתגרריות גרידא, אלא מוכנותו של חיזבאללה למתקפת פתע מיידית. 50 שנה אחרי מלחמת יום כיפור, שוב עוצמת ישראל את עיניה לרווחה. היום, כמו אז בקו בר-לב, ראו התצפיות של צה"ל את ריכוזי הכוחות, את ההתקדמות לקו התעלה, את ההכנות המקדימות והסרת רשתות ההסוואה, הכל היה גלוי. כעת, כשנחשפים יומני גולדה ואירועי הימים ההם בסדרות התייעוד החדשות, ניתן להבין את חומרת הדברים, וכיצד ראינו הכל ² והאסימון לא נפל.

גם כיום מתרצת ישראל את אי-הפעולה בשלל תירוצים שונים: הם מורתעים, ההתעצמות שלהם בעיצומה, הם לא יתקפו עד שיתמלאו תנאים כאלו ואחרים. ישראל רואה את ההתחמשות, את ההכנות לפריצת מכשול הגדר, את מרכיבי הבטחון שבנתה בגבול נשחקים, ואינה פועלת ² מן התמכרות שכזו לשקט מדומה.

מדיניות ההבלגה החדשה משדרת חולשה, ושולחת מסר שלילי ומסוכן מאוד בשכונה הקשה של המזרח התיכון, והיא זו שהפכה את העכבר להר: אירוע בהר דב, שהיה יכול להסתיים כאירוע מיקרו טקטי עם מסר ברור, הפך בראשם של מקבלי ההחלטות בישראל ובחיזבאללה לפוטנציאל ואיום במלחמה, שעלולה לפרוץ בכל רגע.

ישראל חייבת להבין כי במזרח התיכון אין מקום לחלשים, איפוק איננו כח, וחולשה היא פשוט חולשה. והיא מסוכנת מאוד. מצב בו חיזבאללה יכול לפתוח במלחמה בכל רגע הוא מצב בלתי קביל. זהו 'משחק סכום אפס' שעלול להביא למחיר כבד מאוד בישראל.

ישראל צריכה לפעול בעוצמה מול חיזבאללה על קו הגבול ומעבר לו, להביא להרחקת פעילי רדואן ולתבוע את יישום המוסכמות (החלטת האו"ם 1701 מאוגוסט 2006) שלשם נמצא האו"ם בדרום לבנון. רק הרחקת האיום או השמדתו יביאו שקט ובטחון אמיתי לתושבי הצפון.

פורסם ב-ערוץ 13 בתאריך 26.09.2023.